

روز کارگر و کارگران ایران

روز جهانی کار روزیست که به عنوان یک سمبل از آن برای تقدیر و همینطور تایید ستمی که بر کارگران جهان روا گشته است استفاده میگردد. از نظر ما تا زمانی که رفع ستم از تمامی طبقات زحمتکش و مزد بگیر همچون کارگران صنعتی و غیر صنعتی، فرهنگیان، کارمندان دولت، ارتشیان جزء، دهقانان، کسبه جزء و سایر اقشار زحمتکش نگردیده است تمامی روزها روز کار و تمامی این طبقات شاخه های مختلف طبقه کارگر میباشند.

افرادی که زحمت میکشند و تنها چیزی را که برای تامین زندگی خود و خانواده خود دارند نیروی کار خود چه از لحاظ جسمی و چه از لحاظ فکریست ولی دسترنج کارشان چه بطور مستقیم و چه بصورت غیر مستقیم نصیب دیگری میگردد و خود و خانواده شان باید درمذلت زندگی کنند، کارگرانی هستند که تحت ستم میباشند. ستم بر تمامی این اقشار وارد میاید ولی شکل ظاهری آن درمورد گروههای مختلف ممکن است متفاوت به نظر آید. ما تفاوتی بین یک کارگر صنعتی بیکار و یک فارغ التحصیل دانشگاهی بیکار از لحاظ مقام انسانی و نوع ستم روا شده نمیبینیم. فرزند یک آموزگار دبستان همان اندازه انسان است که فرزند یک کارگر کارخانه و هردوی آنها حق بهره وری یکسان از امکانات اجتماعی و ثروتهای سرزمین خود را دارند.

آنچه امروز در میهن ما ایران میگذرد پا را بسیار فراتر از روابط استعماری بین کارگر و کارفرما در پهنه سرمایه داری جهانی گذارده است. طبقه حاکم بر کشور ما با چپاول مستقیم ثروتهای ملی، کشور را به ورشکستگی کشانده است. با خوشبینانه ترین نگاهها حتی از چشم به اصطلاح اصلاح طلبان و یا هواداران آنها رژیم اسلامی یک ورشکسته به تقصیر است. از زمان زمامداری این رژیم درآمد سرانه ایران به شدت سقوط کرده، کارخانه ها هر روز فرسوده تر میگردند و هیچگونه حرکت منسجمی برای بازسازی آنها بکار نمیروند، هر روز به واحدهای تولیدی ضرر ده اضافه میشود که دیر یا زود منجر به بسته شدن این واحدها و بیکاری بیشتر کارگران میگردد. حتی قرار دادهای سرمایه داری مزد، هرچند ناچیز در برابر کار، از جانب رژیم محترم شمرده نمیشود و یا کارخانه ها بواسطه ناکارایی کل سیستم درچنان شرایط بحرانی ای قرار گرفته اند که قادر به پرداخت دستمزد کارگران نیستند.

در برخی نوشته های مبارزین در طیف چپ چنین به کارگران القاء میشود که گویا همه چیز در ایران به خوبی پیش میرود به غیر از پرداخت حقوق کارگران و آنهم به این دلیل است که کارگران درصفتی مشخص قرار ندارند و بخصوص به رهنمونهای آن گروه و یا فرد خاص توجه کافی نکرده اند. این مخدوش نمودن خط بین چپاول و جنایت بر علیه یک ملت ازجانب حکومتی غاصب و قرون وسطایی با نظام سرمایه داریست. اینکه چپاول قشر آخوند از طریق سرمایه داری هم اعمال میگردد به این معنا نیست که این رژیم حتی قوانین سرمایه داری را هم محترم میشمارد. این نوع تحلیل از آنچه درکشور ما میگذرد یک بینش اشتباه و دروغگویی به طبقه کارگر برای پیشبرد اهداف سیاسی میباشد. این نوع بینش به عقب ماندگی قدرت تحلیلی طبقه کارگر و سایر اقشار خواننده این نوشته ها نیزکمک خواهد کرد که نتوانند مسائل را از

هم جدا و برای هر کدام راه حل مناسب پیدا کنند . رشد سرمایه داری بطور کلی هیچگاه بر اساس از بین بردن کارخانه ها و موسسات تولیدی نبوده است . بدون وجود و بازدهی سودآور این موسسات ، سرمایه دار و سرمایه داری مفهومی ندارد . رژیم اسلامی بیش از آنچه از طریق ایجاد و یا تشویق و حمایت از صنایع سود آور جیب خود را پر کرده باشد از چپاول مستقیم ثروتهای طبیعی ایران و تجارت و دلالی و برج سازی و بالا کشیدن موقوفات و نذریهای مردم بر اساس اعتقادات مذهبی خود چه در داخل و چه در خارج ایران به ثروتهای نجومی برای خود و فرزندان شان دست یافته اند . سرمایه داری قوانینی را برای بقا و یا ازدیاد طول عمر خود دنبال میکند که با آنچه در رژیم اسلامی میگردد در بسیاری موارد تفاوت های فاحش دارد . رژیم اسلامی رژیمی قرون وسطایی است که جنایات و چپاولگریهای خود را بواسطه جبر زمانی در قالب سرمایه داری مدرن انجام میدهد . نوع چپاولگری در رژیم اسلامی بدون شک در بسیاری موارد متفاوت از بهره گیری از ارزش اضافه بر اساس کار کارگران میباشد . حرکت آنها بیشتر شبیه غارت کارخانه ها بهر صورت که میتوانند میباشد . سخن در این مورد بسیار است که در آینده باید بیشتر به آن پرداخت .

پیام و درخواست ما از هم میهنان کارگر خود در آستانه روز کارگر این است که در این لحظات حساس تاریخی کشورمان هر چه بیشتر بر رهایی و آزادی برای تمامی هم میهنان خود ، همکاری و همراهی با تمامی اقشار ستمدیده ، سرنگونی رژیم در تمامی ابعادش ، و ایجاد دموکراسی پس از سرنگونی رژیم اسلامی تاکید کنند ، در عین حال که مطالبات صنفی خود را نیز با تمام قوا خواستار گردند . در این برچه از تاریخ کشور ما شناخت و تحلیل صحیح از آنچه در ایران میگردد بسیار مهم و راه درست مبارزه با آن و صف آرایی منسجم مردمی در برابر رژیم اسلامی تنها راه برون رفت از این بن بست و بدست گرفتن سرنوشت خویش میباشد . با امید هر چه منسجم تر شدن اقشار تحت ستم در میهنمان ایران !

جنبش آشتی ملی

۹ اردیبهشت ۱۳۸۲